

25 ANYS SENSE ERNEST LLUCH

FRC

22/11/25

[SALUTACIONS...]

*Vull començar la meva breu intervenció agraint les persones que ens han volgut acompanyar en aquest acte. Gràcies a, **Antón Costas, Tere Cunillera, Idoia Mendia, Leire Pajín, Vicent Soler, Ramon Besa i Eulàlia Lluch**, per la vostra disponibilitat.*

Ens trobem aquí, a la seu del Partit dels Socialistes de Catalunya, per homenatjar el nostre amic i company Ernest Lluch. Ho fem a la sala que porta el seu nom, com expressió del reconeixement a la seva trajectòria.

Aquests dies se succeeixen per tot Catalunya actes d'homenatge a l'Ernest. Ahir va ser al Palau de la Generalitat. També ahir, al Cercle d'Economia. I a diversos indrets i en dates també diverses, hi ha un intens calendari d'activitats organitzat per la **Fundació Ernest Lluch**.

També han organitzat actes diverses agrupacions del PSC, amb les que l'Ernest va tenir una vinculació especial.

Homenatgem, tots plegats, Ernest Lluch: polític, professor, economista, intel·lectual, musicòleg... demòcrata, socialista...

Un home assassinat per ETA fa 25 anys.

Avui tornem a dir, de nou, que res no pot legitimar els assassinats que vam patir, col·lectivament, durant tants anys. ETA va voler fer mal a la democràcia. Però la democràcia va guanyar el combat.

Ernest Lluch és un referent per als socialistes. No és un referent per haver estat víctima de la brutalitat insensata d'ETA. És al revés: va ser víctima d'ETA per ser un referent per als socialistes i per als demòcrates en el seu conjunt.

Avui ho recordem, com hem fet any rere any des del novembre de l'any 2000.

Ho volem continuar fent perquè sabem que és necessari per reforçar els vincles del PSC amb la seva pròpia història. És així com es nodreix la memòria i el pòsit que fan del nostre un gran partit, un gran projecte col·lectiu.

Una organització plena de referents com l'Ernest i plena, pleníssima, de persones anònimes que fan possible, dia a dia, el creixement d'unes idees basades en la llibertat, la democràcia, el progrés i la lluita contra les desigualtats.

Les nostres institucions democràtiques han estat capaces, al llarg d'aquests 25 anys, d'acabar amb els grups terroristes que van voler torpedinar la democràcia espanyola per mitjà de la violència.

Les nostres institucions, amb tots els seus defectes i les seves insuficiències, han estat capaces d'obrir el camí per a la pau i la reconciliació. Capaces de portar el país cap al progrés i, també, cap al respecte a la pluralitat lingüística, cultural i nacional d'Espanya.

La democràcia té avui nous reptes que fa 25 anys no podíem imaginar. Ja no està amenaçada per aquella violència terrorista. Ara hem de lliurar un combat contra els vents que posen en perill el sistema democràtic tal com el coneixem. A Catalunya, a Espanya, a Europa, al món occidental...

Canvis en les relacions internacionals, crisi del comerç mundial, valors compartits que avui estan qüestionats, dificultats sorgides per la globalització i per les noves revolucions tecnològiques...

Avui les nostres societats viuen amb por davant les incerteses. Creix la desconfiança en les institucions democràtiques per part d'un nombre creixent de persones, que temen per la seva seguretat i el seu benestar i que consideren que "la política" no serveix per resoldre els seus problemes de la vida quotidiana.

La por i la desconfiança són el combustible que aprofiten els que mai han cregut en una societat democràtica basada en l'equitat i en la justícia social.

S'omplen la boca parlant de la defensa del ciutadà contra el govern de torn, sense haver d'explicar com resoldrien ells els problemes.

Són els que creuen que facilitar l'ascensor social és un luxe innecessari. Són els que desitgen que els poders públics tinguin menys capacitat per moderar el mercat i per compensar les desigualtats.

Els que creuen que el que val és la llibertat individual per damunt de la solidaritat col·lectiva. Els que no admeten que les persones, pel simple fet de ser-ho i per damunt del color de la pell, de la religió, de l'origen o de la posició social, són essencialment iguals en drets i deures.

Aquests nous venedors de fum proposen solucions simples i receptes màgiques que s'estenen a gran velocitat, especialment per mitjà de les xarxes socials. No necessiten contrast, només amplificadors.

Els discursos il·liberals, autocràtics i defensors d'una mena de democràcia controlada per una elit tecnocràtica o financera, guanyen posicions en els països de llarga tradició democràtica.

L'extrema dreta s'estén per tot arreu. I creix.

Magnifica els defectes de les nostres democràcies, que per descomptat hi són. Multiplica els problemes sense resoldre, que n'hi ha. Però, repeteixo, no aporta solucions, només consignes.

Crec, sincerament, que aquesta ventada d'extrema dreta és un perill per a les nostres societats.

Estic segur que l'Ernest plantaria cara a les amenaces autoritàries.

Que alçaria la veu per defensar les llibertats i la dignitat. Que reclamaria el respecte per als diferents i la política com a instrument per resoldre, des del diàleg i la negociació, els problemes presents en tota societat complexa.

Ens recordaria que no estem davant d'un simple problema polític o electoral. Defensaria l'alternança del poder i la capacitat dels electors de decidir com es conformen els governs. Però ens alertaria sobre les lliçons de la nostra recent Història: a l'Europa als anys 30 el nacionalsocialisme de Hitler va arribar al poder aprofitant les regles de la democràcia per destruir-la des de dins.

Crec que coincidiríem amb ell afirmant que és necessari abandonar la confrontació de curta volada, tant present a la nostra vida política, en benefici de la defensa del nostre sistema democràtic.

Efectivament, la democràcia ha d'encarar, avui, reptes molt diferents dels de fa 25 anys.

Estic convençut que la majoria dels defectes de les nostres institucions democràtiques i la majoria dels problemes pendents poden trobar camins de solució, com l'Ernest proclamava amb insistència, per la via del diàleg, la negociació i el pacte.

Els demòcrates hem de vèncer l'extrema dreta.

Hem de vèncer els que qüestionen obertament el sistema democràtic i els que l'afebleixen, sigui per activa o per passiva.

Els hem de vèncer a les eleccions i en el debat públic. Amb arguments, contra els titulars fàcils. Amb dades, contra la falsedat i la mentida... Amb pedagogia i amb tenacitat.

Amb polítiques públiques i decisions que demostrin que les institucions democràtiques són més eficaces per resoldre els problemes que els eslògans màgics i simplistes.

No guanyarem l'extrema dreta amb posicions radicals des de l'esquerra. Tampoc amb connivència des de la dreta.

Ni tampoc desacreditant les nostres institucions de govern, a Catalunya, a Espanya o al conjunt d'Europa.

Tant de bo l'Ernest Lluch ens pogués acompanyar en aquest nou combat.

El seu record i les seves paraules són, per a tots nosaltres, un estímul per guanyar, també ara, el combat.

Gràcies per la vostra atenció.

Diana, tens la paraula...

-